

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

6 DESEMBRE 2023
18:00 h

MOZART: RÉQUIEM
Joan Magriñà - In memoriam

AB INITIO USQUE AD FINEM
"DES DEL PRINCIPI FINS AL FINAL"

"Quan aquest cos corruptible s'haurà revestit d'allò que és incorruptible i aquest cos mortal s'haurà revestit d'immortalitat, llavors es complirà allò que diu l'Escriptura: La victòria ha engolit la mort.

Corintis 15: 54

MOZART: RÈQUIEM
Joan Magriñà - In memoriam

OPERA POPULAR DE BARCELONA

Durada 90 minuts amb entreacte de 15 minuts

Fitxa artística

Violeta Alarcón soprano
Mariya Melnychyn contralt
Héctor Ruiz tenor
Pau Bordas baix

Ballet
Izan Campos
Dolça Gallego
Manuela Marcé
Ton Puntí

Asunción Aguadé primera ballarina (participació especial)

Coreografia **Ton Puntí i Dolça Gallego**
Coreografia de Lacrimosa **Asunción Aguadé**

Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados

Orquestra de Cambra Terrassa 48
Quim Tèrmens concertino

Xavier Puig director musical

Jaume Villanueva concepció escènica

Il·luminació **Iris Rodríguez**
Luminotècnia **IMESDE**

Fotografia, video i imatge gràfica
Asimètic films, Biel_fpv, Octavi Brull
Anna Martínez, Bernat Arcusa

Comunicació **Jeloudoli**

Amb la col·laboració del **Conservatori**
Professional de Dansa de l'Institut del Teatre

Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados

SOPRANOS

Trini Montagut
Marta Andrés
Anna Soldevilla
Tere Fernández
Cecília Navés
Angelona Romeu
Mar Huete
Teresa Carles
Crsitina Godia
Montse Bifet
Dolors Montagut
Rosa Puig
Imma Farré
Mariona Florensa
Bárbara Vela

CONTRALTS

Ester Bardina
Montse Pueyo
Concepció Tamarit
Teresa Puig
Mireia Prats
Joan Mateu
Conchita Cavero
Hermínia Mostaza
Emanuela Klanjscek
Clara Vilaseca
Dolors Ricard

TENORS

Rosa Poch
Joan Bragulat
Lluís Roy
Bernat Giribet
Pep Falcó
Robert Salvia
Patxi Marichalar
Josep M. Tamarit
Raül Poblet

BAIXOS

Adrià Piñol
Jordi Balsells
Lluís Virgili
Sebastià Sellart
Alfons Guiu
Akior Santos
Pau Guiu
Estanis Dalmau

Figuració cartell **Marc Lanza**

ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

PROGRAMA

PRIMERA PART

W. A. MOZART: Divertimento en Re mayor, K. 136
W. A. MOZART: Divertimento en Fa mayor, K. 138
W. A. MOZART: Adagio y Fuga en Do menor, K. 546

SEGONA PART

W. A. MOZART: Misa de Réquiem en Re menor, K. 626

**MOZART: RÈQUIEM, Joan Magriñà - In memoriam
és una creació filarmònica d'O.P.D.B**

OPERA POPULAR DE BARCELONA

Administradora artística **Cristina Raventós**

Direcció artística musical **Xavier Puig, Josep Miquel Mindán, Quim Térmens**

Director artístic adjunt **Jaume Villanueva**

Patrons fundadors d'honor

Josep Arias Velasco, Xavier Biel, Jordi Ribera Bergós, Èric Varas

ESCENIFICACIÓ DE L'INFINIT

En el barroc (...) la vida i la mort es fecunden mútuament. Es sap que es viu alhora i en el mateix sentit en què es mor i que la "mort última" no és més que el resultat d'un procés temporal de viure-morir.

De fet, vida i mort estan profundament implicades en una temporalitat que constitueix el que és pròpiament substantiu. Hi ha, doncs, múltiples vides i múltiples morts si es vol; o millor dit, múltiples vides-morts o morts-vides. El barroc va convertir en paradoxa tota relació d'oposats, fecundant sempre la tesi amb l'antítesi (per exemple, en la dialèctica interior-exterior). El barroc no substantiva la vida (com el Renaixement) o la mort (com el Baix-Medieval). De fet la mort no és substantiva, ni ho és la vida. No es pot parlar ni de la vida ni de la mort. El barroc converteix el substantiu en verb. "La mort" devé morir, la vida devé viure. Viure, és, de fet, "viure morint".

LO BELLO Y LO SINIESTRO, Eugenio Trias.
Editorial Debolsillo (Penguin Random House)

MOZART: RÈQUIEM WOLFGANG AMADEUS MOZART Joan Magriñà, In Memoriam

Si a l'inici està el final; el final és a l'inici. Mentre es viu es mor; mentre es mor es ressuscita en una coreografia extàtica, d'imprevisible alegria, que inexorablement va transformant el final tràgic per previsible. Com si la vida, només fos un brevíssim parèntesi transitori entre l'eternitat de la mort.

Després d'uns mesos i d'Eugenio Trias, aquesta es la història que he pensat per nosaltres. Una història trista que conté tota la transcendència —potser sense semblar-ho— d'una altra història anterior que pretenia alguna transcendència.

Formalment, el propòsit final hauria de configurar determinada progressió geomètrica —una successió platònica inequívocament diletant— en què cada acció s'obtidria multiplicant l'anterior per un factor invariable que constituïria la raó de la progressió: el quocient entre cada terme i el terme anterior és una constant raó de la progressió: el fals final feliç.

—«Què has fet? La veu de la sang del teu germà clama a mi des de la terra. Ara, doncs, maleït siguis tu de la terra que va obrir la boca per rebre de la teva mà la sang del teu germà. Quan llauris, la terra no et tornarà a donar la seva força; errant i captaire seràs a la terra».

Que els Àngels s'apiadin de les nostres ànimes

Jaume Villanueva

JOAN MAGRIÑÀ

Ballarí, coreògraf i mestre de dansa
1903-1995

Nascut en el si d'una família burgesa de Vilanova i la Geltrú, als quinze anys es traslladà a viure a Barcelona per ajudar en el negoci familiar. El 1922 es matriculà a l'Institut Català de Rítmica i Plàstica de l'Orfeó Català al Palau de la Música, dirigit pel mestre Joan Llongueres, on aprenué els primers fonaments del moviment i del ritme i entrà en contacte amb l'ambient artístic i escènic del context. El Gran Teatre del Liceu va ser el seu gran referent, on acudia per les òperes i el ballet. El 1923 va fer la primera actuació en públic a la societat La Violeta Gracienca. El 1924 les actuacions dels Ballets Russos al Teatre del Liceu van decantar la seva vocació artística definitivament. Va contactar amb W. Wassilief, el mestre de ball rus a les òperes del Liceu, i li va sol·licitar classes particulars alhora que practicava individualment. A Barcelona va continuar col·laborant en projectes escènics, com l'obra El burgès gentilhome, de Molière, presentat a la sala del Coliseu Pompeia de Gràcia a càrrec de la companyia del Teatre Íntim d'Adrià Gual el 14 d'octubre del 1926 i amb direcció musical de Pau Casals i coreogràfica de Joan Llongueres i Aureli Campmany. L'èxit féu repetir la gesta al Palau de la Música dos dies més tard, i un article de La Veu de Catalunya va ressenyar i destacar la figura de Joan Magriñà: «A un dansarí català».

Significació

Va ser el coreògraf i mestre —tant de ballet clàssic com de ball espanyol— que recollí les influències estètiques de les avantguardes dels Ballets Russos de Diaghilev i que va donar l'impuls a la dansa escènica catalana del segle XX, malgrat que la dictadura de Franco condicionà la seva vida artística, tant en la seva formació com en el desplegament de la temàtica artística. En la primera etapa, fins a la II República, va crear les obres més innovadores i avantguardistes pel que fa a la concepció coreogràfica i estètica. L'etapa del franquisme es caracteritzà per l'impuls d'un tipus de ball, d'estil predominantment espanyol, en què l'escola bolera tingué un gran protagonisme. Cap al final de la seva carrera intentà relançar l'estètica neoclàssica en la seva dansa. Fou un dels mestres i coreògrafs més destacats del segle XX del nostre país. Va contribuir a introduir i estendre el ballet a Catalunya i va formar tres generacions de ballarins catalans, tant en el si de l'Institut del Teatre com des de la seva escola privada i l'Escola del Liceu. Els seus deixebles masculins van ser primers ballarins de dansa clàssica en companyies internacionals, i les seves deixebles femenines van ser grans pedagogues que han contribuït a desplegar, difondre i consolidar la tradició de la dansa clàssica arreu del país.

Publicacions del Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

XAVIER PUIG

Direcció musical

Nascut el 1973 a Cervera (Lleida), començà els estudis musicals amb el piano i el violí al Conservatori Municipal de la seva ciutat i els amplià posteriorment al Conservatori Professional de Badalona, on obtingué el títol superior de professor d'harmonia, contrapunt, composició i instrumentació, sota el mestratge de M. A. Hurtado, M. Roger, B. Casablanca i J. Soler.

Paral·lelament s'inicià en la direcció coral als Cursos Internacionals de Direcció Coral de Lleida, on estudià amb els mestres Josep Prats, Johan Duijck, Laszlo Heltay i Jordi Casas (1990-1994). Continua aquesta formació als Cursos Europeus de Direcció, impartits pel professor Pierre Cao a Catalunya (1996-1998), i a l'Academie International de Pontarlier (França) (1997-1998).

S'introduí en la direcció orquestral amb el mestre Salvador Mas al Conservatori Superior de Barcelona i el 1999 fou admès a la Universität für Musik und Darstellende Kunst de Viena, on cursà els estudis de direcció d'orquestra, sota el mestratge de Leopold Hager. El març del 2002 guanyà en concurs la plaça de director assistent de la Joven Orquesta Nacional de España (JONDE) i el juliol del 2003 el de la plaça de director assistent de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), amb la qual ha dirigit diferents concerts amb obres de Mozart, Txaikovski i Britten.

Des del 2018 és el director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès i director principal del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. També dirigeix l'Orquestra de Girona i el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida. Ha dirigit durant vint-i-cinc anys la Coral Ginesta de Cervera, i el Murtra Ensemble, dedicat a la música del segle XX. En l'àmbit operístic fundà la companyia d'òpera decambra l'Òpera de Tres Rals, dedicada a l'òpera de petit format, i actualment dirigeix diversos títols del cicle Òpera al Palau. Ha estat director convidat per nombroses orquestres del país i manté una estreta vinculació amb l'Orquestra Terrassa 48, amb la qual començarà la interpretació integral de les Simfonies de Beethoven.

És professor d'orquestra i direcció a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC). Ha estat director convidat en nombroses orquestres de joves i actualment dirigeix el Curs de Direcció de l'Orquestra de Terrassa.

JAUME VILLANUEVA

Concepció Escènica

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, és director i autor teatral; actor, ajustador i director de doblatge; i director i guionista de ràdio i televisió. Debuta en la direcció el 1982 amb Zoo Story, d'Edward Albee, traduït per Terenci Moix. Aquest mateix any va guanyar el Premi Nacional Adrià Gual al millor projecte de direcció per La desaparició de Wendy, de Josep M. Benet i Jornet; protagonitzada per Martí Galindo i Loles León, un gran èxit de públic i crítica a Madrid i a Barcelona. Incapaç de plantejar qualsevol estratègia mercenària que el faci medrar, només dirigeix quan se sent íntimament implicat en les obres que l'apassionen. Amor a mitges, d'Allan Aikbourn; El supervivent, de Manuel Vázquez Montalbán; La veu humana, de Jean Cocteau; Carpa Barcelona (que dirigeix obligat per Mario Gas per a l'Olimpíada Cultural); Tirant lo Blanc; 1789, La Revolució, per a Catalunya Ràdio, són algunes de les seves produccions més personals. El 2005, gràcies a la inoblidable amistat de J. Arias Velasco, funda Octubre Teatral, potser l'etapa més brillant de la seva controvertida carrera teatral. Con Belisa, de Federico G. Lorca, que el fa mereixedor de de la nominació com a millor director visitant per l'Association of Entertainment Critics of New York (ACE); després d'una aclamada gira nacional i una brillant temporada al Teatro Español, l'obra realitza una extensa gira internacional; cal destacar l'extraordinària acollida als teatres d'Estats Units i Mèxic, on va inaugurar el Festival Cervantino. El llanto, un altre Lorca representat en teatres tan emblemàtics com The Carnival de Miami, La Barraca de Lisboa, Teatre Poliorama de Barcelona, o Teatro Español de Madrid on va fer una brillant temporada; aclamat unànimement pel públic i la crítica internacional ha estat finalista als premis Max (2009 i 2010). La Vampira del Raval de Josep Arias Velasco amb música de Albert Guinovart, uns dels espectacles més estimats pel públic de Barcelona, va obtenir cinc Premis Butaca y un Max a la millor composició musical. Romance de Curro el Palmo, concebut a partir de la cançó de Serrat; retrat de la Barcelona xarnega immigrant és el seu espectacle més inusual: estrenat al Festival Grec de Barcelona, amb Nacho Blanco, Quiqui Morente i Antonio Canales, considerat, entre els experts, un dels millors musicals flamencs de tots els temps, tanca, per ara, el periple Octubre Teatral. Torna a la realitat amb Abans de l'estrena, que escriu a petició de Ferran Rañé; malgrat l'extraordinària acollida aconseguida a Vic Ciutat Cultural on s'estrena, passa totalment desapercebuda al públic de a Barcelona, la seva ciutat.

Fundador de Òpera Popular de Barcelona, gràcies a Cristina Raventós, en l'actualitat posa òperes en escena amb total felicitat.

QUIM TÈRMENS

Direcció musical
Concertino

QUIM TÈRMENS

ORQUESTRA DE CAMBRA TERRASSA 48

Fundada en la seva forma i filosofia actuals l'any 2000, el conjunt ha donat un gran impuls i difusió de la música per a formació d'orquestra de cordes amb uns programes que combinen una gran investigació i proximitat.

L'OCT48 està dirigida des del violí per Quim Térmens, músic sabadellenc que rep la seva primera formació violinística de la mà d'Ofèlia Rodrigo i posteriorment estudia amb el violinista i mestre Gonçal Comellas amb qui es forma musicalment i realitza els seus estudis superiors. Ha rebut també classes magistrals dels violinistes Arkadi Futer i Michel Barta. És premiat, entre d'altres, amb el Primer Premi de les Arts (apartat de música del sgl XX, Premi Xavier Montsalvatge) atorgat per la Generalitat de Catalunya. En els seus anys de trajectòria ha impulsat la difusió i coneixement d'obres escrites per a cordes sent en l'actualitat un referent en aquest camp.

Ha estat membre de l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana i de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Actualment realitza el seu treball més cambrístic en el projecte Arcattia amb concerts per tot el país i Costa Rica i ha estat guardonat, entre d'altres, amb el premi Xavier Montsalvatge. Autor de diversos espectacles infantils com Popoff, un compositor despistat, Els quadres de Hartmann, Històries de Tumbuktú, El botó de Haendel i Telemann i la història d'en Quixot; és autor també de diverses composicions per a orquestres de corda d'estudiants.

En el terreny pedagògic s'ha format amb personalitats com Sheila Nelson, Vaartan Manoogian i Mimi Zweig i és autor de diversos espectacles infantils. Desenvolupa la seva tasca docent al Conservatori de Música de Vic com a mestre de violí i director de les seves orquestres de corda i ha estat convidat en xerrades sobre pedagogia, jurat de concursos instrumentals i de cambra, director de trobades d'orquestres juvenils i com a mestre de violí al Curs Internacional de Música Principat d'Andorra. Actualment també és el director artístic del Festival BBVA de Música Religiosa de Vic.

VIOLETA ALARCÓN

soprano

Violeta Alarcón (Barcelona, 1994) cursa el Grau Superior de Cant al Conservatori del Liceu becada per la Fundació de Música Ferrer-Salat sota el mestratge de la soprano Carmen Bustamante.

L'any 2018 realitza el seu debut operístic en el rol d'Elisabeth (Tannhäuser) a l'Opéra-Studio de Ginebra i el 2019 interpreta Mimì (La Bohème) a l'Atlàntida de Vic i al Palau de la Música Catalana amb la JONC sota la direcció de Manel Valdivieso.

Ha actuat a diversos festivals de Catalunya, destacant entre ells el LIFE Victòria, la Schubertíada de Vilabertran i el Musiquem Lleida. És semifinalista del 59è Concurs Tenor Viñas, on va ser guardonada amb el premi Ferrer-Salat.

El 2022 és seleccionada al XXVI Concurs Mirna Lacambra per interpretar Donna Elvira (Don Giovanni) a l'Escola d'Òpera de Sabadell sota la direcció del Mestre Daniel Gil de Tejada.

Recentment ha sigut guanyadora de la 106a convocatòria del Concurs Juventudes Musicales de España i ha rebut el Primer Premi ex-aequo a l'11è Concurs Internacional de Cant Líric Germans Pla - Ciutat de Balaguer.

El passat juliol va debutar el rol de Micaëla (Carmen) al III Festival Òpera amb Gràcia i la temporada 2023-2024 cantarà Mimì amb Opera Terrassa i debutarà dos rols més: la Desdemona de Verdi (Otello) amb Leonor Gago i Liù (Turandot) amb Fundació Òpera a Catalunya.

MARIYA MELNYCHYN

contralt

Mariya Melnychyn (Lviv, Ucraïna) va completar la seva formació musical amb el Màster de Cant i Art Musical al Conservatori Nacional Superior de Música Lysenko de Lviv, després d'obtenir el títol de llicenciatura a l'Escola Superior de Magisteri de la Universitat Nacional de Ternopil i de graduar-se en el Grau Mitjà (Cant Coral i Art Musical) al Conservatori de Drogobych.

La seva formació vocal va començar amb Miquel Cobos, Vasyl Dudar, Anna Dashak i ha continuat perfeccionant-se en cursos i classes magistrals impartides per alguns dels següents professors: Montserrat Caballé, Raquel Pierotti, Francesca Roig, Carlos Chauson.

Ha estat dirigida per mestres com Melani Mestre, Josep Prats, Xavier Puig, Myron Yusypovych, Mykhailo Dutchak, Serhiy Jorobets, Daniel Gil de Tejada, Santiago Serrate, entre altres.

Entre les companyies d'òpera de les quals ha format part al llarg de la seva trajectòria professional cal esmentar La Fura dels Baus, l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, Gran Teatre del Liceu, Novaria del Cicle d'Òpera del Palau de la Música Catalana.

En l'àmbit de l'Oratori, ha interpretat el rol solista en obres com el Rèquiem (W.A. Mozart), El Messies (G.F. Haendel). Els seus rols més destacats en l'àmbit operístic inclouen Traviata de G. Verdi, Cherubino de Les Noces de Figaro de W.A. Mozart, Dama III de La Flauta Màgica de W.A. Mozart, Dritte Knabe de La Flauta Màgica de W.A. Mozart i Quickly de Falstaff de G. Verdi.

Ha obtingut els següents premis: semifinalista al Concurs Internacional de Música de Les Corts (Barcelona) i primer premi al Concurs Internacional de Gnat Hotkevych.

**PAU
BORDAS**
baix

**HÉCTOR
RUIZ**
tenor

Nascut a Barcelona, estudià cant amb Maria Dolors Aldea, piano i música de cambra amb Antoni Besses i Àngel Soler, i percussió amb Xavier Joaquím.

Del 1994 al 1996 estudia a la Royal Academy of Music de Londres on cursa el Postgraduat d'Oratori i Lied amb els mestres Mark Wildman, Iain Ledingham, Robert Spencer i Paul Esswood, obtenint l'Advanced Diploma amb mèrits. Paral·lelament obté el Performer's Diploma a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. Ha rebut classes magistrals de Robert Tier, Joan Pons, Kemal Khan i Paul Schilawsky.

Ha treballat amb els directors Philippe Herreweghe, Jordi Savall, Gustav Leonhart, Jordi Casas, Josep Pons, Manel Valdivieso, James Ross, Ernest Martínez Izquierdo, Salvador Brotons, Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Alberto Zedda, Juanjo Mena, Lazlo Heltay, Rinaldo Alessandrini, Robert King, Luis Remartínez, Emilio Moreno, Josep Vicent, Fabio Ionidi, Monica Hugget, Salvador Mas, Andreas Spering, Christophe Coin i Andrea Marcon. Ha interpretat entre altres: L'Incoronazione di Poppea de Monteverdi; Dido i Eneas de Purcell; Giulio Cesare, Apollo i Dafne de Händel; Così fan tutte (Guglielmo) i La flauta màgica (Papageno) de Mozart; La Serva Padrona de Pergolesi; El Barber de Sevilla (Bartolo) de Rossini; Divinas paraules d'Antón García Abril, Vespres de Monteverdi, Passió segons Sant Juan, Oratori de Nadal i Gran Missa en Si Menor de Bach, Mesies, Alexander's Feast, Judas Maccabeus de Händel, La Creació, Les set últimes paraules de Jesucrist de Haydn, Novena de Beethoven, Elies de Mendelssohn, Requiem de Brahms, Requiem de Fauré, Tres cançons de Don Quixot de Ravel, El Retablo del Maese Pedro de Falla, El Pessebre de Pau Casals

Héctor Ruiz Vilches, va néixer a València el 2001.

Va iniciar la seva activitat musical amb el piano i diferents cors de nens com els Pequeños Cantores i La Escolanía de València, on va ser un dels seus principals solistes. Amb 12 anys, va interpretar el paper de Trujamán a El Retablo de Maese Pedro de Manuel de Falla al Palau de les Arts de València.

Va continuar la seva formació artística com a tenor i pianista. Va rebre diversos premis de música de cambra i el Premi Extraordinari de la Generalitat Valenciana en Cant pel seu brillant expedient en el grau professional de música.

El 2022 va cantar els papers de Don Basilio i Don Curzio a Les Noces de Fígaro de Mozart, una producció del Conservatori Superior de València.

Estudia cant al Conservatori del Liceu amb Joan Martín-Royo. L'any passat va interpretar el paper de Ferrando a Così fan Tutte de Mozart i va ser solista a la Missa de la Coronació de Mozart, produccions del Conservatori del Liceu. Aquesta temporada participarà en diversos projectes, com a solista al Requiem de Mozart al Palau de la Música Catalana, com Fenton a Falstaff en una producció del Conservatori del Liceu i oferirà un recital dins el cicle Les Veus del Monestir de Pedralbes. Recentment ha estat seleccionat per formar part de la plantilla de músics de La Capella Reial de Catalunya.

COR DE CAMBRA AUDITORI ENRIC GRANADOS

Creat l'octubre de 1997, el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados ha dut a terme una intensa tasca de difusió de la música simfònic-coral, interpretant obres tan significatives com Rèquiem de Fauré, Magnificat, diverses cantates i les Passions segons Sant Joan i segons Sant Mateu de Bach, Te Deum de Charpentier, Missa Nelson de Haydn, Missa en re major de Dvorák, Glòria de Poulenc, Cantata de Sant Nicolau de Britten, Rèquiem, Missa en do menor i diversos salms de Mozart, Messies de Händel, Carmina Burana de Carl Orff i diverses composicions –a capella, amb piano o amb orquestra- de Mendelssohn, Schubert, Schütz, Victoria, Weill, Henze i altres. L'any 2001 fou convidat per l'OBC a participar en la interpretació de la 8a. Simfonia de Mahler, a l'Auditori de Barcelona, sota la direcció del mestre Salvador Mas, el 2003 la Simfonia-Cantata Lobgesang, de Mendelssohn, sota la batuta del mestre Franz-Paul Decker, el 2004 la 9a. Simfonia de Beethoven dirigida pel mestre Ernest Martínez-Izquierdo. L'any 2006 fou convidat per la Berliner Bach Akademie de Berlín a interpretar la Passió segons Sant Mateu de Bach a la Filharmònica de Berlín. L'any 2007 participà al cicle Corals a l'Auditori de Barcelona i al Festival (A)phònica de Banyoles i estrenà a Catalunya El Cant de les Estrelles d'Enric Granados. El 2008 celebrà el seu desè aniversari amb la interpretació dels Carmina Burana amb els ex-cantaires i tornà a Berlín per interpretar la Gran Missa de Mozart al Konzerthaus.

Des de la seva creació el cor fou dirigit pel mestre Manel Valdivieso, assistit per Antoni Pujol. També l'han dirigit en diverses produccions els mestres Ernest Martínez-Izquierdo, Jordi Casas, Mireia Barrera, Edmon Colomer, Jordi Mora, Salvador Mas, Franz-Paul Decker i Heribert Breuer. A partir del curs 2002-2003 n'assumeix la direcció el seu actual director, Xavier Puig Ortiz.

ASUNCIÓN AGUADÉ

Asunción Aguadé també coneguda artísticament com a “Marysun”, és una destacada ballarina, coreògrafa i professora catalana. És la ballarina que més vegades ha actuat al Gran Teatre del Liceu i una de les personalitats més representatives de la dansa clàssica a Catalunya.

Va cursar els primers estudis de dansa clàssica a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es va graduar el 1958. Es formà també en dansa clàssica, bolero i flamenc a l'estudi de Joan Magriñà, el seu gran mestre, al carrer de Petritxol entre 1955 i 1976.

Entre 1976 i 1980 va ampliar els estudis de dansa clàssica: primer, a Alemanya, amb Héctor Zaraspe, Edith Fransen Crosta i Henning Krostam; i, posteriorment, a Barcelona, amb Janusz Smolinsky. Durant aquest període amplià també el seu coneixement d'escola bolera i flamenc amb Ángel Pericet i Manolo Marín; i, en dansa contemporània, es formà amb Mat Mattox.

El 1956 va debutar al teatre Romea, amb només tretze anys, en l'espectacle de revista “Chicas a Volar”. El mateix any entrà a formar part del cos de Ball del Gran Teatre del Liceu de Barcelona, on el 1960 va ascendir a ballarina solista i el 1963 a primera ballarina. Entre 1969 i 1988 va ser la ballarina estrella del cos de ball i va estrenar algunes de les coreografies més representatives del mestre de ball Joan Magriñà. Entre 1962 i 1975 també va participar en les temporades de l'Òpera de Bilbao, Oviedo, Madrid, València, Sevilla i Mallorca, entre altres.

El 1972 va ser convidada, juntament amb Margot Fonteyn, Attilio Labis, Elisabetta Terabust, Falco Capulste i Monique Janotta, entre altres, a participar a la Gala d'Estrelles del Teatre de la Zarzuela, presidida per la Princesa Sofia. En la mateixa línia, cinc anys més tard, El 1977, va ser invitada per la televisió de Varsòvia com a artista estrella.

Al final de la seva etapa com a ballarina, entre 1981 i 1985, va dur a terme una sèrie de recitals per tota Espanya amb el ballarí Fernando Lizundia que, juntament amb Alfonso Rovira i el polonès Janusz Smolinski, és una de les seves parelles habituals de ball.

Entre 1975 i 1988 va exercir com a directora de ball i coreògrafa del Ballet del Gran Teatre del Liceu. El 1986 coreografia i fa d'ajudant de direcció en una òpera a Dallas (Estats Units), així com desenvolupa una coreografia de l'òpera Carmen per a l'Òpera de Marsella.

La seva etapa com a docent se situa entre la dècada dels seixanta i el 2022, aproximadament. Entre 1959 i 1976 va ser professora de l'Estudi de Joan Magriñà. El 1976, en jubilar-se, Joan Magriñà li traspassà la direcció de l'escola, que va conduir fins al tancament l'any 2022. En aquesta escola s'impartien classes de dansa clàssica, escola bolera i ball clàssic espanyol. Havia estat fundada pel mateix Joan Magriñà el 1936, però a causa de la Guerra Civil, es va veure obligat a tancar-la i reobrir-la de nou el 1939

DOLÇA GALLEGO

TON PUNTÍ

IZAN CAMPOS

MANUELA MARCÉ

AB INITIO USQUE AD FINEM

Recuperant la litúrgia del record en el record, mestre de mestres, ballarí i coreògraf fonamental, recordava amb orgull Joan Magrinyà el seu debut amb *Le bourgeois gentilhomme* de Moliere y Richard Strauss a l'escenari del Palau de la Música Catalana, fa prop de cent anys, i l'abraçada d'esperança que li feu Pau Casals presentant-lo al públic de Barcelona.

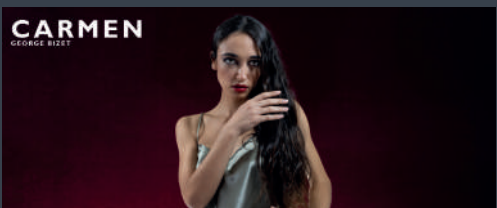
Recordant el record del seu record, en simètrica analogia: el debut dels joves ballarins, Izan Campos, Dolça Gallego, Toni Puntí i Manuela Marcé —escollits en filharmònica comunió per protagonitzar aquest Rèquiem— i la *rentrée* d'Asunción Aguadé, la gran ballarina estrella del mestre (del desaparegut ballet del Gran Teatre del Liceu), són el substantiu que conjura aquest concertant de músics, cantants i ballarins, in memoriam, recuperant l'ancestral condició de litúrgia ritual de difunts amb què Mozart va crear la substància de la resurrecció.

L'eternitat potser rau en la transmissió del record del record en allò que s'ensenya —en allò que s'aprèn— en la transmissió de l'esperit que és llavor de vida. La vida i la mort, a l'art, potser, comparteixen un sentiment similar, en una analogia constant d'eternitat.

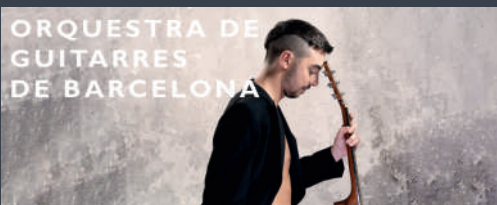
PRÒXIMS ESPECTACLES

10-12-2023 - 18h
11-02-2024 - 18h
13-04-2024 - 18h

24-02-2024 - 18h

una producció de

ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

amb el suport

www.operapopulardebarcelona.cat